

Mira't... Brut i cansat.
I tornes a arribar tard!
No tens vergonya?
Massa carrer i massa bar!
Massa versos! Massa vi!
Tens la desagraïda mania
de pujar massa alt, de caure
massa baix, d'anar
massa lluny.
Volgudament oblides
que, al final de la mar,
quan els teus ulls puguen
a l'altura d'aquest horitzó,
la mirada cau i és
també nafra, un tall net,
l'esquerda esmolada;
és ja l'horitzó obert
que es dessagna i raja
tota la sang de l'alba
com aquesta fulla d'afaitar
que ara et passes, higiènic
i ferm, per la barba.
Diràs després
que no li cal xarxa
al funambulista intrèpid que assaja
esguards en una corda de foc.
Diràs que un pas en fals
no limita el coratge insòlit
de qui explora lliure i tempta
el vèrtex mortal de l'equilibri,
el vertigen del món sotjat
per damunt de l'abisme.
Diràs, potser amb raó,
que això no són manies,
que és la més bella acrobàcia,
que és la glòria de reconèixer
la necessitat del dubte
contra els fabricants de la por
i tanta desesperança.
Amb raó no necessites rescat.
No saps dubtar, en canvi,
quan te traus la màscara,

quan mirant-te me mires
i tan pulcrament t'afaites
deixant-te, dins de l'espill,
la barba.